

GIN PHILLIPSOVÁ

THE HODINY VZLU

PLUS

*Báječné odpoledne skončí,
sotva se ozvou první výstřely.
Jak matka uchrání syna před
útočníky horšími než dravá zvíř?*

Tři hodiny v ZOO

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.nakladatelstviplus.cz
www.albatrosmedia.cz

Gin Phillipsová

Tři hodiny v ZOO – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2017

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA** a.s.

**TEĎ
HODINY
V ŽUC**

GIN PHILLIPSOVÁ

**TŘE
HODINY
V ZOU**

PŘELOŽILA MARKÉTA MUSILOVÁ

PLUS

Elimu, v němž se skrývají celé světy

Copyright © 2017 by Gin Phillips
Translation © Markéta Musilová, 2017
Cover Design © Tomáš Cikán, 2017

ISBN tištěné verze 978-80-259-0745-0
ISBN e-knihy 978-80-259-0778-8 (1. zveřejnění, 2017)

*Jen bych potřebovala vědět, jestli se ze zvuku
může zrodit chlapec.
Nebo jestli se žena stává matkou, když má pocit,
že slyší dítě, které pro ni pláče.*

ELIZABETH HUGHEYOVÁ: „OTÁZKY PRO EMILY“

Joan se dlouho daří balancovat na špičkách prstů. Kolena má pokrčená a sukní zametá prach. Stehna už jí ale začínají umdlévat, a tak svěsí ruku a sedne si do písku.

Něco ji píchne do boku. Sáhne pod sebe a vytáhne plastovou šavličku kratší než prst. Vůbec ji to nepřekvapí, neustále nachází na nečekaných místech nejrůznější miniaturní zbraně.

„Nechybí ti náhodou šavle?“ zeptá se, „nebo je to žezlo?“

Lincoln jí sice neodpoví, ale malý kus plastu si z její ruky vezme. Evidentně čekal, až jí bude moct vlézt na klín. Natočí se k ní zády a pohodlně se uvelebí na jejích stehnech. Nikde na sobě nemá ani zrnko písku. Dost si potrpí na čistotu. Třeba malování prsty nikdy moc nemusel.

„Chtěla bys nos, mami?“ zeptá se jí.

„Já přece nos mám,“ odpoví mu.

„A nechtěla bys třeba ještě jeden?“

„To by snad chtěl každý.“

Už zase by potřeboval ostříhat ty svoje tmavé kudrny. Odhrne mu je z čela. Kolem nich se snáší listí. Dřevěná stříška, připevněná na hrubé kulatině, je zcela zastíňuje, ale mimo její dosah se na šedavém šterku střídají pruhy slunečního světla a stínu podle toho, jak vítr profukuje mezi stromy.

„A kde bys chtěl ten nos navíc sehnat?“ zeptá se ho.

„V obchodě s nosy.“

Rozesměje se a opře se o ruce. Nehledí na lepkavou špínu. Zpod nehtu si vydloubne několik zrněk písku. Na dinosauřím archeologickém pískovišti je vždycky zima a písek je neustále mokrý. Nikdy sem neproniknou sluneční paprsky, ale bez ohledu na písek na sukni a listí, které se jí zachytilo na svetru, je to její oblíbená část zoo. Leží stranou hlavních cest. Jde se k němu kolem kolotoče a ohrady se zvířátky, která si můžete pohladit, pak pokračujete dál kolem klíček s kohouty, až dorazíte do části zarostlé plevelem a stromy označené jen jako LES. Nikde nic než stromy a skály a nádvkem tu a tam podél štěrkové cestičky pár osamělých zvířat. Tak třeba tu mají kondora, který z nějakého důvodu žije ve staré zrezivělé dodávce. Pak sovu, která upřeně pozoruje zavěšenou žvýkáčkovou hračku. Dále tu chovají divoké krocany, kteří v jednom kuse vysedávají a ani se nepohnou. Joan má pochyby, jestli vůbec mají nohy. Představuje si nějaký krutý lovecký žertík, třeba ubohý náhrdelník vyrobený z krocáních pařátů.

Líbí se jí podivná nahodilost těchto lesíků. Vždycky tu přijdou s nějakým nedotaženým pokusem o novou atrakci. Mezi stromy se zničehonic vynoří lanovka na ocelovém laně, i když nikdy neviděla, že by se na ní někdo vozil. Taky si vzpomíná, jak tu před několika lety stával pohyblivý dinosaurus a ještě předtím strašidelný zámek. Narazíte také na pozůstatky mnohem starších atrakcí: obrovské balvany, které jsou nejspíš skutečné, ale dost možná taky ne, plus dřevěnou ohradu s trampskou chatou. Nic z toho už se ne-

používá. Prázdné betonové nádrže mohly kdysi sloužit jako napajedla pro velké savce. Tu a tam je patrná snaha přeměnit to tu na naučnou stezku. Občas narazíte na cedulku, která při chůzi spíš ruší, než že by pomáhala – třeba na strom s nápisem SASSAFRAS, ale dvacet okolních stromů už žádné označení nemá.

„Něco ti povím,“ ozve se Lincoln a položí jí ruku na koleno. „Víš, co by udělal Odin?“

Poslední dobou se toho o severských bozích dozvěděla docela hodně.

„Šel by do obchodu s očima?“ zeptá se.

„Přesně tak. Protože pak by nemusel nosit pásku přes oči.“

„Pokud ji tedy nenosí rád.“

„To je pravda,“ souhlasí Lincoln.

Písek kolem nich je posetý nejrůznějšími plastovými hrdiny a padouchy – Thor a Loki, Kapitán Amerika, Green Lantern a Iron Man. Teď se u nich všechno točí kolem superhrdinů. V pískovišti pod nimi se ukrývají falešné kostry – z písku za nimi vykukují obratle nějakého vyhynulého tvora, a navíc tu mají kyblík s opelichanými štětci na oprašování nálezů. Když byly Lincolnovi tři, chodívali sem vyhrabávat dinosauří kosti. Ale teď, dva měsíce po čtvrtých narozeninách, už má tohle archeologické období dávno za sebou.

Z dinosauřího pískoviště se stal Ostrov ticha, kde byl uvězněn Loki, podlý Thorův bratr. Tady, pokud se zrovna neřeší problematika nosů navíc, se rozléhá ozvěna lité bitvy, v níž se Thor pokouší přimět Lokiho, aby se přiznal, že stvořil démona ohně.

Lincoln se předkloní a vypráví.

„Tu se ten padouch zachechtal,“ prohlásí Lincoln, „ale Thora něco napadlo.“

Říká tomu příběhy. Kdyby ho nechala, vydrží mu to celé hodiny. Ještě radši si vymýšlí vlastní hrdiny. Tak třeba přišel s hrdinou, kterému říká Pán koní a který umí proměnit lidi v koně. Jeho protikladem je Kmán koní, který ty koně zase přeměňuje zpátky na lidi. Je to takový začarovaný kruh.

Joan během jejich procházek vnímá Lincolnovo přetváření do nejrůznějších postav i jeho měnění intonace a hlasu jen tak napůl. Příjemně ji to uspává. Po ránu se tyhle cesty hemží kočárky a matkami v kalhotách na jógu, ale odpoledne už bývá většina návštěvníků pryč. Někdy sem s Lincolnem chodí po škole – volí mezi zoo, knihovnou, některým z parků nebo vědeckým muzeem – a hned ho směřuje do lesa. Jsou tu cvrčci, nebo něco, co tak zní, zpívají tu ptáci a šumí listí a kromě Lincolnova hereckého výstupu není slyšet ani živáčka. Naučil se, jak má mluvit správný superhrdina, a umí to krásně napodobovat. Taky si vymýšlí vlastní řeč.

„Jenže měl na opasku tajnou zbraň!“

„Jeho podlý plán však nevyšel!“

Je nadšením bez sebe. Celý se třese, od špiček prstů až po baculaté pěstičky. Thor vyletí do vzduchu a Lincoln se odrazí. Joan netuší, jestli se mu víc líbí to, že dobro porazí zlo, nebo ta vzrušující bitva sama o sobě. Napadne ji, že by mu už měla vysvětlit, že většina lidí se pohybuje na škále dobro–zlo někde uprostřed. Ale když on je tak šťastný, že mu to nechce kazit.

„A víš, co se stane potom, mami? Když ho Thor praští?“

„No co?“ zeptá se ho.

Už se dokonale naučila poslouchat ho jen na půl ucha, zatímco její druhá polovina se vznáší kdesi nad nimi.

„Loki totiž Thora ovládal. A ta rána ho připravila o jeho schopnosti.“

„Aha,“ zareaguje, „a potom se stane co?“

„Thor vyhraje.“

Mluví dál. „Ale pozor, pánové, do města nám dorazil nový padouch!“ Joan si mezitím protahuje prsty u nohou. Zamyslí se.

Vážně by měla vymyslet nějaký svatební dárek pro svého přítele Murrayho. Je tu jeden umělec, který maluje psy, to by byl docela příhodný dárek, měla by mu napsat mail a poslat objednávku, i když tedy slovo objednávka by mohlo tomu umělci připadat poněkud urážlivé. Taky si uvědomí, že chtěla ráno volat pratetě, ale pak ji napadne – zatímco Loki skončil pohřbený v písku, těká myšlenkami na všechny strany, takový horečný záchvat duševní aktivity –, že by jí místo volání mohla poslat tu úžasnou opici z papírového pytlíku, kterou Lincoln vyrobil ve škole. Umění je rozhodně lepší řešení než telefonický hovor, i když ano, v tom rozhodnutí je i trochu sobectví. Nesnáší telefonování, takže jasně, je to od ní zbabělé, ví o tom, ale stejně se rozhodne pro variantu papírová opice. Vzpomene si na tykvový dresink, který teta vyrábí. A na banánové chipsy v kuchyňské skřínce. A taky na Bruce Boxleitnera. Už na druhém stupni začala ulítávat na jeho *Scarecrow and Mrs. King*. Nedávno zjistila, že je to celé na netu, takže se na celý seriál dívá znovu, pěkně díl po dílu.

Na věc z osmdesátých let se všemi těmi špehy studené války a příšernými účesy je to docela dobré. Jen si nevybavuje, jestli se Lee a Amanda políbí už na konci druhé série, nebo až té třetí. Ze druhé série jí zbývá ještě šest dílů, ale vždycky se to dá přeskočit a přejít rovnou na třetí.

Někde poblíž se ozývá tukání datla. Vráť jí to myšlenkami na dění teď a tady. Povšimne si, že bradavice, kterou má Lincoln na ruce, se nějak zvětšila. Vypadá trochu jako sasan-ka. Na štěrku teď kouzlí hra světla a stínů a Lincoln se už zase směje tím svým padoušským smíchem. Tahle odpoledne, která tráví v přílehlých lesích se synem na klíně, jsou vážně úžasná.

Na noze jí přistane Thor, hlavou jí narazí do palce.

„Mami?“

„No?“

„Proč nemá Thor ve filmu přilbu?“

„Asi proto, že v ní špatně vidí.“

„A on si nepotřebuje chránit hlavu?“

„Myslím, že ji nosí jenom někdy. Podle toho, jak se cítí.“

„Já bych teda řekl, že by si měl hlavu chránit vždycky,“ mudruje, „v bitvě to je nebezpečné. A proč má Kapitán Amerika jenom kápi? Ta asi moc dobře nechrání, co?“

Paula tlachání o superhrdinech nudí. Její manžel by mluvil radši o sestavách ve fotbale nebo o pětkách v NBA, ale Joan to nevdá. Ona sama byla kdysi blázen do Wonder Woman. Do Super Friends. Do Hulka. Lincoln jednou prohlásil: „No kdyby Superman prohrával, klidně by se mohl sebrat a odletět,“ což jí připadalo jako vážně chytrá úvaha.

„Kapitán Amerika má štít,“ vysvětlí Lincolnovi, „chrání se tím štítem.“

„No jo, jenže co když ho nezvedne dost rychle nad hlavu?“

„Je hodně rychlý.“

„Ale stejně,“ odpoví nespokojeně.

„Máš pravdu,“ řekne, protože ji opravdu má, „vážně by měl mít přilbu.“

Zadní stěnu pískoviště tvoří jakási béžová, hrbolatá umělá skála. Někde za ní šramotí nějaké malé zvíře. Joan jenom doufá, že to není krysa. Představuje si veverku, ale raději se neotočí.

Rozevře kabelu a koukne se na telefon. „Asi bychom měli vyrazit, za pět minut máme být u brány,“ oznámí mu.

Jako pokaždé, když mu řekne, že je na čase končit, dělá Lincoln, jako by vůbec nic neřekla.

„A doktor Doom nosí masku?“ zeptá se jí.

„Slyšel jsi mě?“ nedá se.

„No jo.“

„Co jsem říkala?“

„Že už musíme jít.“

„Přesně tak,“ řekne, „a ano, doktor Doom má vždycky masku. Kvůli těm svým jizvám.“

„Jizvám?“

„Má přece kvůli nějakému laboratornímu pokusu na tváři jizvy.“

„A proč by kvůli nim nosil masku?“

„Protože je chce schovat,“ vysvětlí mu, „myslí si, že jsou ošklivé.“

„A proč si myslí, že jsou ošklivé?“

Pozoruje oranžový list, který právě přistál na zemi. „No, protože kvůli nim vypadá jinak,“ dodá, „lidé se někdy nechtějí lišit od ostatních.“

„Mně teda nepříjde, že by jizvy byly nějak ošklivé.“

Zatímco mluví, dolehne k nim z lesa jakýsi pronikavý, výrazný zvuk. Dvě rány. Zní to, jako když praskne balónek. Asi ohňostroj. Přemýšlí, co by se mohlo v zoo díť, aby to znělo jako menší exploze. Že by to nějak souviselo s oslavami Halloweenu? Už všude rozvěsili světýlka – tady v lese tedy ne, ale mají je všude kolem hlavních cest. Nebo že by vybuchl transformátor? Nebo někde něco dělají se sbíječkou?

Další rána. A pak další a další. Na balonky je to moc prudké a na sbíječku zase příliš nepravidelné.

Ptáci zmlkli, ale listí se dál sype z nebe.

Lincoln si ničeho nevšímá. „Nemohl bych použít místo doktora Dooma třeba Batmana?“ zeptá se, „taky je černý. Kdybych ho použil, vyrobila bys mu správnou masku?“

„Jasně,“ přitaká.

„A z čeho bys ji udělala?“

„Ze staniolu?“ navrhone.

Po střeše pískoviště přecupitá veverka. Uslyší i měkký dopad, jak zvířátko skočí na strom.

„A co uděláme s těma jívama?“ zeptá se Lincoln.

Podívá se na něj.

„Jívama?“ zopakuje.

Přikývne. Ona rovněž a mezitím si to celé přehrává a dumá nad tím. Snaží se přijít na to, jakým směrem se teď mohou

ubírat jeho myšlenkové pochody. Tohle je jedna z věcí, která ji na mateřství baví, mimo jiné i proto, že o její existenci neměla předtím ani tušení. Jeho pochody jsou tedy dost komplikované a svérázné. Vymýšlí si své vlastní světy. Někdy ze spánku křičí celé věty – „Po schodech ne!“ Do jeho mysli lze sice nahlédnout, jsou tu takové náznaky, ale celou ji Joan neuvidí nejspíš nikdy. A v tom je to úžasné. Její syn je samostatná bytost, stejně skutečná jako ona sama.

Jívy. Přijde na to.

„Ty myslíš ty ‚jívy‘ na jeho tváři?“ zeptá se ho.

„Jo, jak si kvůli nim myslí, že je ošklivý.“

Rozesměje se. „Já jsem říkala jizvy, však víš, takové, jaké má táta na ruce, když se jako malý spálil. Nebo jakou mám na koleni od toho, jak jsem upadla.“

„Aha,“ ozve se opatrně. Taky se rozesměje. Vtipy mu docházejí rychle. „Jo jizvy, ne jívy... Takže si nemyslí, že by byly... ošklivé.“

„Vážně netuším, co si doktor Doom myslí o jívách,“ řekne.

„No ty na obličejích nemá.“

„Kdepak, na obličejích má jizvy.“

Naslouchá. Napůl řeší, jestli neměla tu věc s jizvami pojmout taktičtěji, napůl se zaobírá těmi výstřely. Ale výstřely to přece být nemohly. A i kdyby, slyšela by už dávno i něco dalšího. Výkřiky, houkání sirén nebo by se z amplionu ozvalo nějaké hlášení.

Ale nic takového.

Moc se dívá na akční pořady.

Zkontroluje telefon. Do zavření zoo zbývá pár minut a je

dost dobře možné, že o nich tady vzadu v lesíku vůbec nikdo neví. Tenhle scénář si už kolikrát představovala – jak tady stráví noc, dost možná se tu i schválně schová a pak se bude pod rouškou tmy o půlnoci chodit dívat na zvířata. V dětských knihách se o takových situacích píše. Samozřejmě je to blbost, protože by je určitě objevili hlídači. Ale vlastně tady nikdy žádného hlídače neviděla.

Měli by sebou hodit.

„Musíme jít, miláčku,“ řekne mu a sundá si ho z klína. Počká, až se sám postaví na nohy, což udělá značně neochotně. Měl si vzít bundu, ale tvrdil, že mu není zima, tak mu dovolila, aby ji nechal v autě.

„Máme ještě čas?“ zeptá se jí.

Vstane z písku a vklouzne do sandálů. Právě kvůli sandálům neměla šanci prosadit tu bundu.

„Ani nápad,“ řekne mu, „už je půl šesté. Zavírají. Promiň. Musíme spíchat, nebo nás tady zamknou.“

Začíná být z téhle eventuality docela nervózní – moc dlouho otálela a teď musí projít celým dětským koutkem. Vážně to stihnou jen tak tak.

„Můžeme se ještě zastavit na hřišti a jít přes most?“ zeptá se Lincoln.

„Dneska ne. Můžeme se sem vrátit zítra.“

Přikývne a přejde z písku na řídký trávník. Nerad porušuje pravidla. Pokud lidé ze zoo tvrdí, že se má jít domů, půjde se domů.

„Pomohla bys mi s botama,“ požádá ji, „a dala mi kluky do tašky?“

Sehne se a opráší mu písek z chodidel. Natáhne přes bílé prstíky na baculatých nožičkách ponožky. Povolí mu suché zipy na teniskách. Náhle si všimne, že asi metr od nich přistál kardinál červený. Zvířata se tu lidí vůbec nebojí. Někdy máte jen pár kroků od sebe půltucet vrabců, čipmanků nebo veverek, kteří přihlížejí, jak Lincoln pořádá některou ze svých bitev.

Nasype mu plastové figurky do pytlíku.

„Hotovo,“ oznámí.

Joan přelétne pohledem pískoviště, jestli tam někde není ještě nějaká zapomenutá figurka. Pak vezme Lincolna za ruku a společně zamíří po cestičce ven z lesa. Napadne ji, jak dlouho bude ještě ochotný chodit s ní za ruku, ale prozatím to oběma vyhovuje. Ani ne po dvaceti krocích les končí – izolovanost místa je jen optický klam. Už je i slyšet šplouchání vodopádu u vydřího výběhu.

Vydra je jejich oblíbené zvíře, jedno z mála, které stále ještě dokáže vytrhnout Lincolna z jeho příběhů. Dvě vydry ve zdejší zoo mají výběh ve stylu velké jeskyně s umělými skalními převisy. Obě zvířata se prohánějí, točí a potápějí v nazelenalém jezírku za silným sklem. Skála přesahuje až přes cestičku, takže vodopád protéká návštěvníkům nad hlavou a pak padá dolů do želvího jezírka s lekníny, rákosem a jakýmsi fialovými rostlinami na dlouhém stonku. Dřevěná lávka, která se klikatí nad jezírkem, jí vždycky připadala jako nejhezčí část téhle lesní pasáže zoo. Teď je však opuštěná.

Lincoln se vedle ní rozesměje. „Koukej na tu vydru. Koukej, jak plave.“

„R“ mu pořád ještě moc nejde. „Vyd-va,“ říká místo vydra. Lex Luthe-u. Kopnout míč do buány.

„Mně se zas líbí ty jejich pracičky,“ řekne mu.

„Oni mají pracky? Ne ploutve? Jako opravdický pracičky jako pes, nebo dokonce takový ty s prstama jako opice?“

Má chuť zastavit a začít mu popisovat anatomii vyder, přesně tohle by si přála, aby věděl, že je život plný úžasných věcí. Aby věděl, že je potřeba dávat pozor – *Koukni, to je krása*, řekl jí nad kaluží nafty na parkovišti u zoo. Jenže na to nemají čas. Zatahá ho tedy za ruku a on hned jde, i když hlavu má stále otočenou směrem k vydrám. Když vstoupí na dřevěný mostek, kvetou jim po obou stranách lekníny. Přála by si, aby narazili ještě na někoho dalšího, třeba na nějakou švitořící rodinu, která se taky opozdila. Je nezvyklé mít cestičku jen pro sebe. Odpoledne obvykle cestou k východu nikoho nepotkají, navíc jdou tentokrát opravdu na poslední chvíli. Přidá do kroku.

„Dáme závod?“ navrhone.

„Ne.“

„Budeme skákat?“

„Ne, díky.“

Vleče se za ní.

Někdy má pocit, že její nadšení ohledně některých činností nesdílí schválně. Dál se loudá po lávce. Zpomalí a ucukne před komárem, vzápětí se podívá dolů pod sebe na kropenatou rybkou koi. Když se potřebuje podrbat na bradě, zastaví úplně. Když ho poprosí, aby si pospíšil, zamračí se a podle výrazu v jeho tváři je jí hned jasné, co bude chtít.

„Chci, abys mě nesla,“ prohlásí.

„Až k autu tě neponesu,“ namítne, „už jsi pěkně těžký.“

Pozoruje, jak se mu krabatí ret.

„Ale mám pro tebe takový návrh,“ stihne mu říct dřív, než to vygraduje a celé se to ještě víc zbrzdí. „Vezmu tě, až budeš u strašáků. Odtamtud tě ponesu. Ale jenom když k těm strašákům hezky dojdeš.“

„Fajn,“ řekne, ale hlas se mu zachvěje a ret se mu ještě víc nakrabatí. Sice kmitá nožičkami stejně rychle jako ona, ale začne popotahovat.

UVĚDOMILA SI, že mu neřekla, že zároveň nesmí po cestě brečet. V podstatě její podmínky splnil. Taky je možné, že se za chvíli vybrečí a pak na to zapomene, protože si vzpomene na něco s Thorovou přilbicí nebo Odinovou páskou přes oko. Taky je dost dobře možné, že se rozbřečí naplno a ona to vzdá a vezme ho do náruče, protože popravdě ušel sám na těch svých malých nožkách a bez stěžování docela pěkný kus. Pak je tu ještě možnost, že bude brečet, ale ona bude nekompromisní a donutí ho, aby došel celý zbytek cesty až k autu, protože přece nechce, aby z něj vyrostlo dítě, které si všechno vyřve.

To rodičovství! Pořád jen něco řešíte a vybalancováváte, samé plánování, dohady, přemítání, zda to za to stojí.

Nad hlavou jim přeletí vážka a pak s prudkým trhnutím zmizí. Po kraji jezírka si vykračuje volavka. Dřevěná cestička se stáčí zpátky do lesíka a vysoké trávy.

Lincoln už přestal brečet. Je si docela jistá, že si právě začal broukat bojový pokřik georgijských Bulldogů. Sláva staré dobré Georgii! V okamžiku, kdy si tím je už skoro jistá, přepne na texaské Longhorns. Nikdo v rodině ani jednomu z těch týmů nefandí. Lincoln však zbožňuje bojové pokřiky stejně, jako má rád ty své superhrdiny a padouchy.

Je to takový sběratel. Shromazďuje.

Skrze stromy prosvítá stan připomínající stříšku kolotoče. Jeho bílá barva kontrastuje s našedlou oblohou. Minou výběh obehnaný ostatným drátem – mají tam orla s jednou nohou a téměř nepostřehnutelnou budku pro párek volavek. Taky tam jsou pahýly stromů. Roste tam podzimní modřelec a světlounce zelený plevel. Dojde k přesahující větvi, ale jeden z lístků se zničehonic odpojí, promění se ve žlutého motýla a spirálou zamíří k nebi.

Konečně dojdou na betonovou cestu širokou jako silnice. Na sloupcích plotu jsou napíchnuté vydlabané dýně.

Po pár krocích v civilizaci se Joan zadívá směrem ke kolotoči. Je nehybný a tichý, malované žirafy, zebry, medvědi, gorily a pštrosi jako by zamrzli. Lincoln míval ten kolotoč hodně rád, i když chtěl jezdit jenom na zebře. Teď už mají všechna zvířata gumová madla a nad nimi na dřevěné konstrukci povlávají jako přízraky ulítlé papírové kapesníky. Už to nemají daleko. Nad nimi se klene bílá plátěná střecha, mlčenlivá a jasně bílá.

„Mami, nes mě,“ zaprosí.

„Až u strašáků,“ odsekne mu a nevšimá si jeho natažených rukou, „ještě kousek.“

Tentokrát ani neprotestuje. Pospíchají kolem kolotoče, dál k jídelně a dětskému brouzdališti, kde po ramena vysoké fontány stále ještě chrlí vodu do chemicky modrých bazénků.

„Prošla tudy Medúza,“ oznámí jí Lincoln a ona se skrz tekoucí vodu zadívá do stínu, kde stojí sochy želvy, žáby a ještěřky. Kdykoliv Lincoln poslední dobou někde spatří kamen-

né sochy, je to pro něj důkaz toho, že tudy prošla Medúza. Na pavučiny zas řekne, že tam byl Spiderman.

„Chudáčkové,“ pronese, protože přesně to říká pokaždé, když jdou kolem nějakých Medúzinyých obětí.

„Měli zavřít oči,“ poznamená. To taky říká pokaždé.

Zadívá se směrem k potemnělé výloze Café Koala, na policičky se sendviči zabalenými do fólie, želé dortíky a natvrdo vařenými vejci. Uvnitř se nic nehýbe. Plastové židle leží vzhůru nohama na stolcích. Zaměstnanci kavárny obvykle zavírají a zamykají patnáct minut před koncem otvírací doby, takže se není čemu divit.

Po jejich pravici se teď vynořilo hřiště se skálami a visutým mostem. Jednou měl Lincoln antarktické období a ty velké skály představovaly ledovce. Loni na jaře si na tom visutém mostě hrál na rytíře a dobývání hradu, křičel na imaginární krále, ať vytáhnou děla a naloží kamení na katapulty. Teď představuje most Thorovu duhovou cestu k zemi. Za rok půjde do školky a do té doby ho superhrdinové přejdou a na jejich místo nastoupí něco jiného. Co to bude, to se ještě neví, ale i místo zoo budou mít něco jiného a život půjde dál a tenhle klučina, který se jí drží za ruku, bude už taky úplně jiný.

Mají dobrý čas. Proběhnou kolem obchodu se suvenýry a dřevěné sochy s otvorem, kam můžou děti prostrčit hlavu a dělat, že jsou gorila. U akvárií zarostlých řasami na konci dětského koutku zpomalí – Lincoln se musí kouknout na velkou želvu. Vtom se pár metrů před nimi vynoří postarší žena. Přímo za stěnami akvária. Lehce zavravorá. V ruce drží botu.

„Už jsem ten kámen vyndala, Taro,“ pronese. V jejím hlasu je patrné takové to laskavé zoufalství, podle něhož Joan pozná, že jde o babičku. „Jdeme, hned!“

Objeví se dvě blondaté holčičky, nejspíš sestry. Babička se natáhne a podá botu menší z nich. Vlasy má svázané do culíčků. Bude o něco mladší než Lincoln.

„Musíme jít,“ zopakuje babička, zatímco nazouvá gumový sandál na malou nožku. Pak se napřímí.

Malá holčička něco řekne. Bylo to však moc potichu, aby to bylo slyšet, i když obě skupinky od sebe dělí jen pár metrů. Do skla akvária narazí několik much.

„Sundám ti je, až budeme v autě,“ dodá babička. Nemůže popadnout dech. Zavravorá a chytne obě dívky za zápěstí. Dívky zamrkají na Lincolna, ale žena je táhne pryč.

„To je jejich babička,“ prohlásí Lincoln až moc nahlas. Zastaví tak prudce, až trhne Joan za ruku.

„Nejspíš ano,“ souhlasí s ním.

Joan hledá postarší ženu očima. Ve vzduchu po ní zůstala umělá květinová vůně, parfém, který jí připomněl učitelku Manningovou ze šesté třídy, která jí poslední den školy věnovala – jen jí, ale už nikomu jinému – knihu *Ostrov modrých delfínů*. Ale jak žena, tak obě dívky už jsou ty tam. Zmizely za posledním akváriem.

„Jak by vypadala moje babička, kdybych nějakou měl?“ zeptá se jí Lincoln.

Poslední dobou je prarodiči úplně posedlý. Joan doufá, že ho to přejde stejně rychle jako všechny ostatní věci.

„Ale vždyť ty přece babičku máš,“ řekne mu a táhne ho dál.

„Babičku, tátovu maminku. Byla u nás na Vánoce, nevzpomínáš si? Jenom žije moc daleko. Musíme už jít, zlatíčko.“

„Některé děti mají hodně prarodičů. A já mám jen jednu babičku.“

„Ne, máš tři prarodiče. Ale teď už musíme vážně jít, nebo bude malér.“

Kouzelné slůvko. Přikývne a přidá do kroku. Tváří se vážně a odhodlaně.

Ozvou se další rány, ale jsou mnohem hlasitější a také mnohem blíž než předtím. Je jich možná deset. Napadne ji, že to vypadá na nějaký problém s hydraulikou.

Už došli na břeh rybníka, největšího tady v zoo. Je to skoro jezero. Povšimne si labutí plujících na jeho hladině. Cesta se větví – první by je dovedla na druhou stranu rybníka, prostřední vede k africkému pavilonu, ale levou se za pár sekund dostanou k východu. Už před nimi září červené a zelené šmouhy papoušků, kteří jsou dnes nezvykle klidní. Tenhle jejich malý ostrůvek uprostřed všeho toho betonu má ráda – je vestavěný do malého jezírka s travnatým náspem a vytáhlými stromy. Vždycky to bývá jejich první a poslední zastávka, takový závěrečný rituál každé jejich návštěvy.

„Už si připrav ten svůj papouščí pokřik,“ pobídne ho.

„Nic nacvičovat nepotřebuju,“ řekne jí, „já už bych chtěl být u strašáků.“

„Stejně se na ně po cestě koukneme.“

Na plot lemující rybník připevnili dlouhou řadu strašáků. Hodně z nich má místo hlavy dýně a Lincolna to naprosto fas-

cinuje. Miluje toho, který vypadá jako Superman, plus ještě astronauta. Dýni má pomalovanou bíle, aby připomínala helmu skafandru. A úplně nejradši má kocoura s červenobílým kloboukem ze stejnojmenného filmu.

„Tak dobře, ty můj kocourku,“ řekne mu.

Pustí se jí a natáhne k ní paže.

Joan se zadívá dál po plotě, až uvidí jasně modrou hlavu kocoura Petea. Asi v polovině plotu několik strašáků popadalo. Nejspíš je sfoukl vítr, i když vlastně žádná vichřice nebyla. Jenže ti strašáci stejně popadali, šest z nich leží v papouščí voliére a ještě o kus dál.

Proboha! To přece nejsou strašáci. Nejsou to strašáci.

Uvidí, jak se jedna z rukou pohnula. Všimne si těla, které je na strašáka příliš malé. Se sukni neslušně vyhrnutou až na stehno a pokrčeným kolenem. Jen pomalu zvedne zrak. Když se zadívá ještě dál, přes ta těla na zemi, přes papoušky, až k dlouhé nízké budově toalet a dveřím s nápisem JEN PRO ZAMĚSTNANCE, všimne si nějakého muže, který tam bez hnutí stojí, ale dívá se jinam. K fontáně. Na sobě má džíny a tmavou košili, bundu nemá. Vlasy má hnědé nebo černé, nic jiného Joan nevidí. Když se však muž konečně pohne, Joan to uvidí velice jasně. Neznámý vykopne dveře záchodů. Loktem je pak zachytí. V pravé ruce drží zbraň, je to nějaká puška, dlouhá a černá. Její úzká hlaveň mu teď trčí nad černou hlavou jako nějaká anténa. Muž zmizí za tmavě zelenými dveřmi dámských záchodů.

Přijde jí, že se v papouščí voliére ještě něco pohnulo, možná tam stojí i někdo další, ale Joan už se nedívá. Nic víc už nevidí.

Popadne Lincolna a zvedne ho do výšky. Když to udělá, jeho nohy jí těžce dosednou na bok. Pravou rukou se tedy chytne za levé zápěstí a obě ruce spojí pod jeho zadkem.

Dá se do běhu.

Běží dál, samozřejmě ne k tělům, ale směrem k africkému pavilonu. Při běhu ji napadne, že by se mohla klidně vrátit do lesíka, pořád by se ještě mohla obrátit a schovat se za pískovištěm a ve vysokých stromech, jenže otáčet se jí vůbec nechce, protože si není jista, jestli ji ten muž – muži? – náhodou neviděl, jestli ji třeba nesleduje. On nikam nespěchá, protože má zbraň a nikam pospíchat nemusí. Něco v ní se brání tomu, aby se vrátila. Má pocit, že tam vpředu to je z nějakého důvodu lepší. Bezpečnější.

Běž. Běž. Běž. V hlavě si pořád dokola opakuje tohle slovo. Nohy jí pleskají do rytmu o beton.

Představuje si, jak je ten střelec pozoruje, jak už pomalu s úsměvem na rtech vyráží kolem jezera. Úplně ho vidí, jak přidává do kroku.

Nevydrží to. Ohlédne se přes rameno, ale nikoho nevidí. Jenže takhle stejně nic moc vidět nemůže, a hlavně nechce zpomalit.

Sukně jí při běhu obtočila nohy, potřebovala by si ji povytáhnout, ale nemá volnou ruku. *Třeba se roztrhne*, napadne ji spásná myšlenka. Slyší, jak jí pod nohama zakřupaly kamínky. Sevře řemínek sandálů mezi dvěma prsty chodidla a ozve se plesknutí boty o zem – ještě jednou to takhle ze strachu udělá a ta bota jí spadne.

Všude podél cestičky mají rozvěšená halloweenská světýlka, světla nad hlavou rozpustile ozařují jasným bílým světlem každý její krok. Je to, jako když jí Lincoln omylem posvítí baterkou do očí.

Nebe potemnělo.

„Proč běžíme?“ diví se Lincoln. Jeho dvacet kilo ji tíží na boku. Je docela zázrak, že vydržel mlčet takhle dlouho. Možná že si teprve až teď všiml, že nemají namířeno na parkoviště.

Jak se snaží popadnout dech, aby mu odpověděla, ucítí pálení v plicích.

„Řeknu ti to...“ snaží se nadechnout, „za chvíli.“

Sevěře ji pevněji kolem krku. Teď mají vedle sebe koleje vláčku, hned za těmi jasnými světýlky. Co by dala za to, kdyby se ten vláček zničehonic objevil vedle nich a odvezl je. I když má za to, že by dokázala běžet rychleji, než jezdí tenhle vláček. Stejně by si ale dala říct. Už ji začínají bolet ruce. Vzpomene si na minulý týden, když se vydali do parku. *Mají kachny zuby? Nekousnou mě? Mají kachny nohy? Proč jsem jako miminko neuměl chodit? Měl jsem chodidla? Měl jsem nohy?* Toho odpoledne to dopadlo tak, že už ho nezvládla dál nést, musela ho položit do trávy a on celou dobu brečel.

Teď ho ale nepoloží.

„Mami!“ spustí našťavaně. Ruku jí položil na tvář. „Žádnou chvíli.“

„Byl tam nějaký zlý člověk,“ řekne Joan. Kdyby nebyla vyděšená, nikdy by nic takového neřekla.

„Kde?“

Ztratila nit. „Cože?“

„Kde byl ten zlý člověk?“ zeptá se jí.

Dvěma krůčky přeskočí železniční přejezd. Kdyby ten vlak jel, znamenalo by to, že ho někdo řídí. Tak ráda by teď potkala nějakého člověka. Jezero mají už za sebou, stejně jako ta mrtvá těla a toho muže. A to je dobré. Klikatá cesta k africkému pavilonu stoupá do kopce mezi stromy. Mají široké listy, jsou to rostliny z tropického pralesa, takže přes ně nebudou vidět. Ani teď už asi nejsou moc vidět, tedy pokud se někdo dívá.

„Tam vzadu,“ odpoví mu a málem zakopne.

Zaslechne sirény. Nedokáže odhadnout, jak jsou daleko, ale je jasné, že policie už jede a dá všechno do pořádku. Jenže nic z toho jí zrovna teď nepomůže.

„Já teda žádného zlého člověka neviděl. Podle čeho jsi poznala, že je to zlý člověk?“ Bradou se jí zaboří do ramene.

Když mu neodpovídá na otázky, pokaždé ho to vyvede z míry. Nechce, aby se rozbřečel, protože to by znamenalo hluk a taky by se mohl začít vzpírat, nebo naopak úplně povolit. Když je takhle hadrový, váží stokrát víc.

„Musíme se odsud dostat,“ zafuní, „a to okamžitě. Prosím, pomoz mamince a chytني se – obejmi mě ještě víc těma nohama. Až budeme v bezpečí, tak ti to vysvětlím.“

Ta slova ze sebe vypraví jen s obtížemi. Plíce má na prasknutí a stehna v jednom ohni. Za korunami stromů už zapadlo slunce. Rostliny vrhají dlouhé, chřadnoucí stíny.

Loktem zavádí o list banánovníku. Je tvrdý a velikostí se podobá ptačímu křídlu.

„Kam?“ zeptá se, protože se nutně musí dál vyptávat. „Kam to jdeme?“

Neví. Kudy? Co dál? Co vlastně hledá? Nohy pokračují ve stejném rytmu a ona ještě víc zapřímí prsty v botách. Mnohem lepší by bylo, kdyby ta cesta tady nevedla do kopce.

Už to moc dlouho nevydrží.

Schovat. Musí se schovat.

To bude první věc a pak hned zavolají policii, nebo Paulovi, nebo obojí. Měla by zavolat policii – už jen proto, aby jim řekla, že tu jsou s Lincolnem uvěznění. Nejspíš by měli vědět, kdo je ještě pořád v zoo. Přehodí si Lincolna z pravého boku na levý a upraví si ruce. „Mami!“ ozve se znovu, protože chce, aby mu odpověděla. Vždycky chce nějakou odpověď.

Nakonec dorazí na kopec. Stěny z umně vysázených rostlin mají již za zády. Před nimi se rozkládá africký pavilon slonů, všechny ty písčné duny a travnaté stepi a zurčící potůček. Teď musí zahrnout buď doleva, nebo doprava. Cesta doleva vede kolem nosorožců, divokých psů a opic.

„Mami!“

Políbí ho na hlavu a zahne vlevo.

„Praštilas mě ramenem do zubu!“ vyčte jí.

„Promiň,“ omluví se.

Je ráda, že nezamířila do lesa, po známých cestičkách vedoucích k dinosauřímu pískovišti, protože bez ohledu na vysoké stromy všude kolem se tam nedá nikam pořádně schovat a těch pár vhodných míst – jako srub a motýlí dům – je až moc očividných. Jistě, kdyby ji viděli, měla by víc času na útěk a taktizování, jenže jak moc se dá s Lincolnem v náručí taktizovat? Kdepak, prostor k útěku nepotřebují. Kdyby je někdo viděl, útěk jim v ničem nepomůže.

Tenhle nápad je důležitý. Dokazuje, že rozum přelstil strach. No ano. Útěk jim nijak nepomůže. Musí se schovat tak dobře, aby je nikdo nenašel, ani kdyby ten někdo stál hned vedle nich. Potřebují nějakou noru. Bunkr. Tajnou chodbu.

Konečně přestal pořád dokola opakovat její jméno. Něco z jejího strachu se asi přeneslo i na něj a ona je za to vděčná, tedy pokud je toho strachu přiměřeně – potřebuje, aby byl poddajný, ale ne vyděšený. Těžko to ale teď pozná, zjistí to, až budou v bezpečí.

Výběh slonů se táhne do nekonečna. Ve chvíli, kdy obchází jeho zábradlí, zaslechne hudbu. Nejdřív není moc slyšet, tu se ozve kousek něčeho, pak zase, ale za chvíli jí dojde, že je to ústřední melodie z *Lovců duchů*. Když míjejí automat na Coca-Colu, spustí hodně nahlas její veselý nápěv. Lincoln si často hraje na to, že ten automat je Batmanův počítač.

Joker už zase zkouší ty svoje staré triky! Rychle do Batmobilu! Mami, myslíš, že existuje něco jako myčka na Batmobil, když se ušpiní? Krom toho je přeměňovací, dá se teda vůbec mýt? Trochu ji rozbolely kotníky, ale stejně nezpomalí. Pořád tu je slon, tváří se ospale a postává překvapivě blízko zábradlí po její pravici. Obrovská masa jeho těla jí udělá radost. Letmo si všimne, že mu nepatrně škube v chobotu, pěkně do rytmu, ale to už se obrátí jiným směrem, doleva, a pohledem přejede do šířky se rozpínající budovu před sebou. Snack bar Savana. Pod jeho slaměnou střešou si dávali rozinky, v letním horku je ovíval větrák u stropu, ale uvnitř v restauraci nikdy nebyli. Zůstává raději venku, můžou se dívat na slony a hrát si na to, že jsou doopravdy v Africe. Pokaždé ji napadne, že ho tam jednou

vezme. Ráda si představuje všechna místa, která mu chce ukázat. *Mami, tys vážně jela v Thajsku na slonovi? – Ano, než ses narodil.* Očima zabloudí k záchodům. Zvolní, ale pak si vzpomene na to, jak snadno se jim dají vykopnout dveře, a zase přidá do kroku. Restaurace by byla sama o sobě bezpečnější – určitě se dá zamknout a taky je uvnitř víc místností, nějaké kanceláře a sklady s bytelnými zámky, nejrůznější zákoutí a rohy, kam by se dalo schovat. Možná by se tam našly i židle a stoly nebo nějaké těžké bedny, jimiž by se daly zabarikádovat dveře. Tenhle náhlý nápad je dost lákavý, a tak se vydá do stínu pod slaměnou střechou a zatlačí do skleněných dveří. Ani se nehnu. Uvnitř vládne naprostá tma.

OTEVŘENO, hlásá nápis na dveřích.

ČARODĚJNICKÝ LEKTVAR, stojí na dalším, růžovo-fialovém.
STRAŠIDELNÁ DOBROTA.

Joan se otočí a opět se rozeběhne. Lincoln se jí teď drží pevně kolem krku, což trochu uleví váze na jejích rukou, ale už je unavená a rozrušená, takže málem vrazí do betonového sloupu.

Nad hlavou jí visí amplion. Vyřvává z něj hudba z *Krotitelů duchů: An invisible man / sleeping in your bed / who you gonna call.*

Rozeběhne se pryč od pavilonu, pryč od amplionu, zpátky do slábnoucího slunečního světla. Slon i jeho ohromný chobot již zmizeli. Jak může něco tak velkého jen tak zmizet? Zašeptá Lincolnovi do ucha: *Všechno je v pořádku.* Šeptá to pořád dokola. Opět přidá do kroku, i když netuší, kam jde. Tohle nemá nic společného s pravidelným tempem jejich výběhů do okolí. Není v kondici. Vzpomene si

na svého staršího bratra, když prodělával vojenský trénink. Tehdy byl posedlý fenoménem zvaným rucking – dáte si na záda patnáctikilový batoh a běháte s ním. Od té doby ho vídá sporadicky. Odstěhoval se i s tátou do Ohia. Vypadl dávno před ní a ona ho pak vídala na dva týdny v létě a o svátcích. Když za ní jezdil, byl z něj už dospělý mužský. Navlékl na ni svůj batoh – bylo to sedm let před jejím prvním maratonem –, protože na něj chtěla udělat dojem, ale měla úplně zpocená záda a po dvou blocích už nemohla popadnout dech. I teď lapá po dechu. Svaly má v jednom ohni. Lincoln ji táhne do jedné strany. Kdyby celé ty roky běhala se zátěží, byla by na tom teď mnohem lépe.

Jak dlouho už běží? Tři minuty? Čtyři? Nic takového. Celou věčnost. Přes syntezátorovou osmdesátkovou hudbu slyší sirény. Jsou teď o něco hlasitější.

Už je skoro u výběhu nosorožců. Zničehonic narazí na dva teenagery, chlapce s dívkou. Běží k ní, běží, jako by věděli, že něco není v pořádku, ne že se snaží doběhnout včas k bráně. Měla za to, že chtěla narazit na jiné lidi, ale teď jí došlo, že to tak není. Další lidé to jenom komplikují. Když ji spatří, zpomalí – chlapec zachytne brýle, které mu sklouzly z obličejů. Oba mluví naráz, na něco se ptají, ale Joan je jen obejde a mine je natočená bokem k nim.

Dívka má na sobě oranžovou sukni lemovanou černou krajkou. Je tak kratinká a upnutá, že jí sotva zakrývá spodní prádlo. Co za matku to ta holka doma má?! I když možná to je dobrá matka, která jí vysvětlila, že je krásná i v sukni, v níž vypadá jako střívko z párku.

„Nechodte k východu,“ varuje je Joan, aniž by zpomalila, „nějaký chlap tam střílí na lidi.“

„Střílí?“ podívá se ta dívka.

Chlapec ještě cosi vychrlí, ale těch slov je moc naráz. Zaniknou během úprku.

„Jestli vás uvidí, zabije vás,“ zavolá ještě Joan přes rameno, ale už jsou pryč. „Schovejte se někam, než přijede policie.“

Neohlédne se. Teď je důležitý jenom Lincoln. Rozhodně ho nenechá skončit v kaluži krve na betonu.

Jedině dobře, že byla ta restaurace zamčená. To by byla pěkná hloupost. Sice by se tam s Lincolnem mohli dobře schovat, ale ten chlápek půjde zkontrolovat budovy, no ne? Vnitřky budov budou jeho první cíl. Vykopne dveře, rozbije okno a všechno posráží. Musí ho to uspokojovat, když takhle rozbíjí věci. Na otevřeném prostranství toho moc pevného k rozbití není, žádný nábytek, dveře ani žádné kosti.

Slyší svůj vlastní dech i kroky, i když se snaží nedupat, ale také vnímá poryvy větru a nedaleko i hukot dopravy. Na větších ševelí listí – všechno to jsou zvuky, které dřív vůbec nevnímala. Teď se všechny tyhle zvukové kulisy hodí, protože Lincoln nezvládne být úplně potichu. Je hodný, ale nemůže od něj čekat, že by dokázal naprosto mlčet. Co kdyby jediné špitnutí způsobilo, že je ten člověk zabije?

Ven do prostoru.

Ale schovat se. Na nějaké místo, kam se nikdo nepůjde podívat.

Ohlédne se po širém prostranství sloního výběhu, kde je spousta skal a celá jedna skalní stěna, jenže je tam taky hlu-

boký příkop, který se nedá přeskočit. Navíc tam jsou i sloni, takže to je dost šilený nápad. Ale něco na tom je, něco... Ti střelci určitě nebudou prohledávat výběhy.

Na tenhle nápad jí stačilo méně než deset kroků, přišlo to tak rychle – nebo tak pomalu. Kdyby se teď ohlédla, pořád by ještě zahlédla ty teenagery. Všechny tyhle úvahy ale nikam nevedou. Z dálky zaslechne řev lva, ale nijak ji to nevydělá, protože zvířata se krmí těsně přes koncem otevírací doby. Navíc lev bývá vždy dost hlučný, natěšený. Znovu zařve, skoro ji to uklidnilo. Všude kolem sebe má divoká zvířata v klecích. Zaplaví ji vlna solidarity.

Opice povykují, vysokým a dost agresivním hlasem. Napadne ji, že se klidně mohlo stát, že krmiči nepřišli na večerní krmění. Možná že je v tom vyrušili.

A pak jí něco napadne. Dikobraz.

Budovy by měly být všechny zamčené, no ne? Ale co když se poslední poslední zaměstnanci, kteří to tu obvykle zamýkají, až sem dneska vůbec nedostali?

Modlí se tak, jak se už dlouho nemodlila. Mezitím dojdou k budově primátů. Minou africké hřiště – se všemi těmi bubny, maskami, houpačkou a sochou chrobáka. Pak zamíří k chápanům a jejich důmyslné provazové prolézačce. Neřečně se pohupují, visí za tlapy a ocas. Už jsou u vchodu do pavilonu opic. Joan strčí do dvojitých lítaček, ty se rozrazí a ona se vrhne do chladných, potemnělých chodeb budovy. Projde kolem lemurů s černobíle pruhovanými ocasy a to už dobíhají za roh, kde vše zastihují kmeny stromů vyrůstajících z podlahy. Podobně jako se vším tady netuší, zda jsou

ty stromy skutečné, nebo umělé. Když na jeden z nich položí ruku, aby si odpočala, zdá se jí kůra pod dlaní skutečná.

„On nějaký chlap na někoho střílel?“ ozve se jí u klíční kosti Lincoln.

„Ano.“

„On nás honí?“ vyzvídá.

„Ne.“

„Tak proč teda utíkáme?“

Do výběhů dopadá denní světlo, za sklem je teď uvězněné slunce. Musí myslet na to, že zvířata mají ve výběžích převisy a jeskyně, kde se mohou schovat, jeskyně, které vedou možná do odsud neviditelných místností. Jen kdyby se člověk dostal skrz to sklo. A zdmi také procházet neumí. Neviditelná žena? Jedna z X-Menů? A tak dál běží chodbami, mívá hladká skla a škvárové stěny, které jsou na dotek úhledně hrbolaté.

Je jí jasné, že přijde chvíle, kdy jí začnou stávkovat svaly. Kdy jí ruce ochabnou a nic v nich neudrží, bez ohledu na to, jak moc se bude snažit. Prozatím jí jen hrozně bolí, pulzuje jí v nich od ramen až po zápěstí, od boků až ke kotníkům.

„Mami?“

„Už jsme skoro tam,“ řekne, ale skoro neslyšně.

Všude samé opice a další opice. Vůbec si jich nevšímají.

Poté uvidí skleněné dveře. Strčí do nich ramenem a ony povolí. Už jsou zase venku na chladném vzduchu. Před sebou mají omšelou ohradu. Sahá jí až k hrudníku. Za ní se rozprostírá malá, plotem ohraničená divočina zarostlá borovicemi a vysokou trávou. Joan s Lincolnem stojí na dřevěné terasce – je to takové nádvoří mezi jednotlivými výběhy. Po levici mají

další skleněné dveře, které vedou k paviánům a orangutanům a pak k dalším proskleným výběhům a otevřeným chodbám, které jsou jí však k ničemu. Na cihlové zdi visí cedule líčící dikobrazy zvyklosti. Nikde však není vysvětleno, proč umístili dikobrazy do pavilonu primátů. Asi před měsícem se jí jedna ošetřovatelka s notesem v ruce svěřila – potichu, aby ji Lincoln neslyšel –, že jim dikobraz zemřel. Joan a Lincoln se od té doby chodí pravidelně dívat, jestli už mají nového. Řekla mu pravdu, protože to nebylo totéž, jako když viděl mrtvé ptáky a veverky a břichem vzhůru plující bělice. Proč se chovat, jako že smrt neexistuje? Od té doby čeká, že se tam objeví nějaké dikobrazí mládě. Ale ohrada je prozatím ještě prázdná.

Doufá tedy, že tomu tak pořád je.

Přistoupí k ohradě a zrakem přejeđe nízké stromy a vyžrané klády. Holé, prašné a štěrkové plochy tu a tam naruší několik trsů trávy. Celý výběh je neudržovaný a zpustlý. Uprostřed výběhu je přesně to, co si pamatovala – asi metrové balvany. Kolem dokola se pak táhne v šíři nějakých čtyř metrů vysoká, skálu připomínající zeď, za níž není vidět. Celý prostor pak uzavírá pletivový plot hustě porostlý popínavými rostlinami. Plot má minimálně pět metrů na výšku, vrchní část je navíc výhružně zahnutá směrem dovnitř – to jako vážně měli problémy s tím, že jim dikobrazi přelézali plot? Po kraji se vypínají borovice.

Výběh se krčí hluboko vzadu za výčnělky a zákrutami pavilonu primátů. Vůbec nevypadá, že by mohl nějak sloužit lidem. Právě proto jí přijde perfektní.

Posadí Lincolna na ohradu. Když ji teď už netíží, úlevou se úplně zajíkne. Přes ohradu nebude těžké přelézt, navíc je z obou stran taková krátká podesta, přesně na šíři nohy, kam se bude moct postavit a pak Lincolna zvednout. Když se něco zvrtně, nespadne z větší výšky než z metru, takže se nezraní. Jenže by se mohl rozbřečet a ten hluk by – ale proč by padal? Celou dobu ho bude přece držet.

„Přesně tak to uděláme,“ řekne, „já si tě tady posadím a mezitím přelezu...“

Lincoln zavrtí hlavou a pevně ji chytí za lokty.

„Mami, nemůžeme lézt ke zvířatům.“

„Tady nikdo není, nevzpomínáš si?“ vysvětluje mu a pokusí se uvolnit sevření jeho prstů, „bydlí tu dikobraz. Ale žádného tu ještě nemají.“

„Ploty tu jsou od toho, aby nemohla zvířata ven a lidi dovnitř,“ namítne.

Nikdy víc nelitovala skutečnosti, že Lincoln tak moc trvá na dodržování pravidel.

„Jenomže dneska to neplatí,“ řekne mu, „protože je výjimečná situace. Dneska se musíme schovat, aby nás ten muž se zbraní nenašel.“

Lincoln povolí sevření, ohlédne a pak se jí zase chytí.

„Spadnu,“ protestuje, „je to moc vysoko.“

„Myslíš, že bych tě nechala spadnout?“

„Ne,“ zaprosí a chytí se jí ještě pevněji, „mami.“

„Budu tě držet. Teď jenom přelezu tu ohradu...“

„Mami,“ zakňourá.

„Pšššt. Držím tě.“